

[Anker Lau.]

vil jeg meget gerne understrege betydningen af. Det viser nemlig, at den europæiske betalingsunion, der hænger sammen med Marshalllandenes organisation OEEC, og de frilisteforpligtelser, som vi dør er indgået på, har virket efter deres hensigt for os som forøvrigt også for de øvrige deltagende lande, både til billiggørelse af vor vareforsyning og til forbedring af vor dollarbalance.

Jeg kan nævne, at vi i 1948 indførte 60 pct. af vor import fra EPU-landene, men godt 20 pct. fra den vestlige halvkugle, herunder først og fremmest USA, d. v. s. væsentlig dollarlande, og knap 20 pct. fra andre lande, hvorfra også en del varer måtte betales i dollars. Nu i 1952 var vi oppe på ca. 78 pct. fra Marshalllandene, 13 pct. fra dollarlandene og 9 pct. fra andre lande. Det betyder, at vi nu fra dollarlande og fra de andre lande af vor samlede import køber måske 11—12 pct. mindre i dollars end før. Det vil sige, at vi har flyttet op mod 800 mill. kr. import fra dollars til vesteuropæisk mønt. Her spiller det naturligvis en rolle, at vi fra 1948 og de først følgende år fik meget stor Marshallhjælp, som efterhånden gik ned og udløb i 1952, således at vi alene af den grund kunne købe mere i USA i 1948—49 og mindre nu, men da vi så nogenlunde i 1952 har fået de varer, vi rent valutamæssigt har haft råd til, har vi erstattet for mange hundrede millioner kroner varer fra dollarlandene med varer fra de vesteuropæiske lande som indkøbsland. Hertil kommer, at vi har forøget vor eksport i dollars meget betydeligt, hvad naturligvis yderligere har hjulpet os, så vi fra i høj grad at mangle dollars nu dog er kommet så vidt, at vi måske kan nøjes med at spare på dem. Det er et resultat, som jeg i alt fald for mit vedkommende er forbavset over virkelig har givet sig så stærke og betydningsfulde udslag for vort land.

Samtidig vil jeg lige nævne, at de nævnte Marshalllande, som leverer op imod 80 pct. af vor import, også aftager ca. 80 pct. af vor eksport, medens dollarlandene tager 9 pct. og de andre lande ca. 11 pct. Men det, jeg ganske specielt ønsker at pege på her, er, at den udvikling, der er sket i retning af, at vi selv, for vort eget vedkommende, snart er ved at være i stand til at udfylde det såkaldte dollarsvælg mellem Europa og Amerika, for en overordentlig stor del beror

på, at vi er med i den vesteuropæiske frihedsbevægelse. Når man derfor fra flere sider hævder, at OEEC-ordningen ikke er tilfredsstillende for Danmark — hvad den på flere punkter vel heller ikke er —, må man ikke glemme, at den trods alt i meget væsentlig grad har bidraget til, at vi, som jeg har nævnt, har kunnet få flere, bedre og billigere varer og få vort dollarproblem ned på et ikke helt uoverkommeligt plan. Men jeg må som vigtige hjælpere hertil også nævne det store dollareksportarbejde, som erhvervene har gjort, og vor skibsfarts store indtjeningssevne.

I denne forbindelse vil jeg, da man ofte hører om det meget store importoverskud eller om merimporten, hvad man nu vil kalde det, og man også ofte udenfor denne sal møder misforståelser, gerne have lov til at gøre opmærksom på, at når, hvad der ser mærkeligt ud for jævne mennesker, merimporten år efter år er så kolossal, ligger det i opgørelsesmåden. Importtallene opgøres — meget korrekt naturligvis — med alle de udgifter, der hører med til importen, d. v. s. fragt, assurance o. s. v., medens eksportbeløbene er opgjort ved afskibningsstedet, altså uden fragt o. s. v. Derfor vil vore og alle landes importtal i sig selv være større end eksporttallene. Hvis vi lægger alle landes importtal sammen, vil de være 10—12 pct. større end alle landes samlede eksporttal, skønt der naturligvis ikke er importeret flere varer, end der er eksporteret. Dette har som sagt sin forklaring i dette fragtspørgsmål. Når på den måde fragten hænger sammen med importprisen, ville det i virkeligheden være rimeligt, om man kom ind på at opgøre varebalancen og skibsfartsbalancen under eet. Det ville give et lettere overskueligt billede udenfor de sagkyndiges kreds.

Når vi efterhånden har fået liberaliseret så meget — vi er jo, når vi regner deponeringsordningerne med, oppe på ca. 83 pct. —, er der måske nogen, der tror, at så er der ikke ret meget tilbage. Vi må imidlertid huske på, at det kun er 83 pct. af importen fra de vesteuropæiske lande med tilhørende koloniområder, der er på friliste. Her er der altså ca. 17 pct. tilbage på den bundne liste, og det bliver — regnet efter importen i 1952 — ca. 900 mill. kr. Dertil kommer så importen fra alle andre lande, som også er under kontrol, og det bliver op imod 1 500